

Mirkec — misijonar žrtve

Ilustriral Župančič Joakim.

»Pater, jaz bom misijonar!« je po dolgem oklevanju boječe izgovoril Mirkec in se zazrl v svojega kateheta.

Frančiškan ga je pogledal resno, tega desetletnega fantiča, ki se je tiste dni namerjal, da prvič sede na gimnazijsko klopo. Pa ga je potrepal po rami in ga povedel k oknu.

Bilo je odprto in veliki vrt je utripal v sončni luči. Ob čebelnjaku so brenčale pridne delavke in znašale bogate darove v satje. Duhovni je pokazal z roko tja čez k mali hišici, ki je bila na gosto poslikana s kranjskimi panji:

»Tako, vidiš Mirkec, znašajo počasi! Ob svojem času pa bo medu veliko in vse njih delo bo en sam sad. Tudi ti bodi čebelica: znašaj v tihoti svojega srca, ne nehaj in ne ustraši se težav! Nekoč bo tudi sad tvojih žrtev velik in takrat te bo Bog poslal tja, kamor si tako želiš!«

Črnolasi Mirkec je gledal z zasanjanimi očmi in zdelo se mu je, da vidi duhovnika, ki hodi sredi riževih polj in oznanja gruči rumenih otrok božjo besedo. Spoznal je sebe in se nasmehnil. Pa privid je izginil kot je prišel. Ostale so le čebele, ki so neutrudno brenčale in znašale med in cvetni prah.

Potem pa se je obrnil h katehetu in ga vprašal:

»Potem mislite, gospod katehet, da bom misijonar?«

»Če je taka božja volja!«

»O, vem, da bom!« je vzkliknil Mirkec in ni nehal verovati v prelepo pravljico o misijonarju Mirkcu, ki se bo nekoč, če je taka božja volja, uresničila...

To se je zgodilo tisto pomlad, ko je Virinov Mirkec z odliko izdelal četrti razred in se tako zelo postavil pri sprejemnem izpitu za gimnazijo. V počitnicah je večkrat obiskal p. kateheta. In vse počitnice je Mirkec mislil na to, kako bo jeseni začel s študijem v gimnaziji svojo misijonsko pot: po veliki maturi pojde v bogoslovje, mašnik bo in potem, vsa sreča božja, to bo najlepši dan, sanje bodo resnica — postal bo misijonar.

Pod jesen pa je Mirkec nenadoma legel, prav ko bi moral v gimnazijo. Hinavska bolezen mu je izsušila obraz in prsi mu je dušil trzajoč kašelj.

Mirkec je gledal s tožnimi očmi po sobi in trepetal v svoji samoti.

Materi, ki je od časa do časa sedla k njemu na ležišče, ni potožil. Rad jo je imel in vendar ji ni zaupal svoje skrivnosti, da hoče biti misijonar. Saj bi ga ne razumela, si je mislil. Živela je brez moža in beseda Bog je davno ugasnila na njenih ustnicah. Zato jo je Mirkec samo gledal in se ji trudno nasmihal. Potem je prišlo čez noč.

Silen kašelj je trgal otrokove prsi, da je Mirkec onemoglo ječal.

Mati je stopila k njegovi postelji. S plašnimi očmi se je zaskrbljeno zazrla v sinov izsušeni in izmučeni obraz.

»Mirkec, Mirkec!« je ječala in mu podpirala glavo.

Otrok pa je dahnil v silovitem krču in skozi drobne ustne se je udrl tanek curek krvi.

»Otrok moj!« je kriknila mati in zajokala.

Mirkec pa jo je pogledal z resnimi očmi in zašepetal:

»Po kateheta pojdi, mamica!« in je omahnil na blazine z zaprtimi očmi.

Težko se je odpravila mati sredi noči. Odkar je živela ločena od moža, pet let je že bilo tako, še ni stopil duhovni v njeno hišo. Res, Mirkec jo je prej večkrat nagovarjal, naj bi povabila gospoda kateheta domov. A mati ni hotela. Kaj naj bi duhovnik pri njih? Nekoč je celo zavrnila otroka: »Saj so te čisto zmedli, ti frančiškani!« In takrat je Mirkec tiho jokal. Pa ni povedal nikomur, čemu solze.

Zdaj pa je šla. Morda gre zadnjič.

In se je vrnila z duhovnikom — katehetom, ki je nosil belega Jezusa malemu Mirku.

Kot da se je soba v tej skrivnostni, tako žalostni noči ovila v čudežno luč, se je zdelo na smrt bolnemu dečku, ko je duhovnik položil Jezusa v njegovo srce. Dolgo je molčal fantič, potem pa se mu je obraz nenadoma nasmejal in zazrl se je v frančiškana:

»Se spominjate, gospod pater,« je šepetal duhovnemu, »oni mesec sva gledala čebele. In takrat sem mislil, da bom misijonar...«

Mati ga je pogledala začudeno, neverno in Mirkec je to čutil:

»Seveda, mamica, ti tega ne veš! Nisem hotel povedati,« je govoril počasi, ker so ga besede utrujale, »mislil sem, da ti ne bo prav tako...«

In mati je stala ob njem negibna, brez besede.

Otrok se je nasmehnil:

»Zdaj je vse drugače, Jezus noče, da bi bil misijonar!«

»Ne, Mirkec,« je hitel zatrjevati katehet, »vse bo še prav in lepo: ozdravel boš in potem, če Bog tako hoče...«

»Ne, ne,« ga je prekinil deček, »Jezus noče, da bi bil misijonar. Hoče mojo žrtev, da bo kdo drugi bolj blagoslovljen v svojem delu. Tudi to je misijonstvo...«

Katehet ga je gledal, toplo so ga prevzele dečkove besede:

»Potem prosí za misijone, ko boš pri Jezusu, Mirkec!« mu je šepnil.

»Bom, bom, gospod pater,« so sijale otrokove oči in zdelo se je, da ni več na zemlji. Njegov pogled je bil odmaknjen, strmel je v križ, ki mu ga je bil duhovni potisnil v drobne ročice.

Mati se je sklonila k otroku in solze so ji utripale v očeh. Dolgo je oklevala, potem pa je omahnila ob ležišču na kolena, objela dečkovo glavico in zašepetala:

»Otrok moj, odpusti...«

»Jezus bo zdaj s teboj, mamica...« je dahnil deček in zaprl oči.

Mati pa je zaihtela krčevito in težak vzdih je udaril v nočno tišino:

»O Bog, moj Mirkec!...«

Tisto jutro je pater katehet molil pri sveti maši, sklonjen nad živim Jezusom, za Mirka — malega misijonarja...

